

Hồi Thứ Ba Mười Sáu

TỬ CHIẾN TRONG CỐC ĐẠO

Từ lúc rẽ theo cốc đạo bên trái, Bá Đồng Nhi băng vọt đi.

Hai bên cốc đạo cây cối um tùm, vách núi cheo leo.

Bá Đồng Nhi cứ băng mình lao đi mà không thấy một bóng môn hạ nào của Thiên Toàn Bảo.

Lão lấy làm lạ nghĩ thầm:

- Tại sao cốc đạo này chẳng có một tên nào cả. Hay lối này là đường cùng không có lối vào bên trong Thiên Toàn Bảo.

Vừa nghĩ lão vừa đi.

Cả một vùng này cây cối quá cao dày nên ánh nắng bị lá cành sum xuê ngăn cả. Lão Bá Đồng Nhi cảm thấy hiu quạnh lạ lùng.

Bất cứ hoàn cảnh nào, lão Bá Đồng Nhi khi lòng đã chạnh nghĩ là bất giác hiện ra ở nét mặt, cử chỉ hay lời nói bất chấp là đang có nguy hiểm cạnh kề.

Từ ngày kết nghĩa thúc đệ với chàng Lăng Tử Trầm Kha, lão già phiêu bạt này hình như lo lắng rất nhiều cho người tiểu đệ đệ còn hơn cả tấm thân của lão.

Một ngày xa cách là cả một chuỗi ngày nhớ thương dần vạt. Lão luôn luôn muốn gánh trọn hiểm nguy cho chàng Lăng Tử.

Có nhiều lúc lão nghĩ đến khi nào mà chàng Lăng Tử Trầm Kha bị đôi mắt như 'trời thương nhớ' của nàng Lữ Mộ Dung giam giữ, thì không biết chàng có còn thương mến lão nữa không?

Suốt một cuộc đời từ bé đến bây giờ đã bảy tám mươi năm lão sống trong cuộc đời cô đơn, nên lão tự tạo nên những thú vui hồn nhiên thật trẻ con rồi mãi miết trở thành thói quen.

Nhưng bây giờ lão có được một người tri kỷ, tri bỉ. Lão cảm thấy bớt cô quạnh, mang tình cảm un đúc đè nén trong tâm can tiềm thức trút cả cho Trầm Kha.

Vừa đi vừa suy nghĩ mông lung.

Bỗng nhiên.

Một tiếng quát vang lên:

- Cho người chết!

Tức thì một song chưởng ào ạt từ sau một mô đá tuôn ra. Nghe chưởng phong ào ạt từ một bên đẩy tới, Bá Đồng Nhi liền nhún người lên cao, mượn sức chưởng phong đưa người ra xa thêm mấy trượng.

Khi lão hạ người xuống quay người lại vẫn cười ha hả:

- Đánh lén! Hãy ra đây mà chọi nhau một trận!

Tức thì từ đầu cốc đạo đã có sáu lão ma xuất hiện.

Sáu lão già này không nói một lời.

Một lão hô lên:

- Lục tinh xạ quang trận.

Tức thì sáu lão già vây Bá Đồng Nhi vào giữa theo hình lục giác.

Bá Đồng Nhi là tay giang hồ lịch duyệt đã suốt một đời ngang dọc, nên nhìn qua thế trận liền quát:

- Hừ! Các ngươi là phản đồ của Thanh Thành phái.
- Đừng nói nhiều, ngươi thử thoát ra có được xem không?
- Hãy xem đây.

Lão nói xong là bước lên ba bước, tức thì sáu lão già cũng tuốt binh khí ra, nhưng mỗi lão mỗi loại binh khí thật kỳ dị.

Bá Đồng Nhi bước giáp một vòng thì lão đã cầm ngọn trủy thủ trên tay.

Lão đi một vòng nữa thì trận thế phát động hoàn toàn. Lão thầm nghĩ:

- Sáu lão già này thật khó chơi lắm.

Lão vẫn không nói gì lại tiếp tục đi vòng nữa, nhưng cũng chưa tìm ra chỗ yếu của trận thế. Trong khi đó lão già chỉ huy trận thế cười nói:

- Hôm nay ngươi phải gục ngã bởi trận pháp này!

Nhưng lão ta chưa nói dứt lời thì Bá Đồng Nhi cầm ngọn trủy thủ ra chiêu tấn công vào lão ma.

Thật bất ngờ, lão này liền đưa cây trường kiếm lên đón lấy nhưng cũng trong lúc đó, sáu lão già hợp công bằng sáu hướng, nên Bá Đồng Nhi liền rút ngọn trủy thủ về và như mũi tên, Bá Đồng Nhi vọt lên cao thì lão ma cũng vút lên theo với thế kiếm rít gió tung ra.

Nhưng chỉ đợi có vậy, khi lão ma này tung người lên theo thì năm lão già còn lại vẫn xê dịch theo vị trí bố trận nên Bá Đồng Nhi tung người lên chỉ cốt để dụ cho lão ma lên theo.

Khi lão còn ở trên không thì Bá Đồng Nhi đã rơi xuống trước ở vị trí của lão nơi ‘Lục xạ tinh quang’ trận pháp, và Bá Đồng Nhi lại trở thành người điều khiển trận pháp, nên lập tức vung một chưởng vào người của lão chủ trận, làm lão ta ở trên cao phải lạng người tránh né. Vì vậy lão lộn vòng vây của ‘Lục xạ tinh quang’ trận.

Bá Đồng Nhi không chần chờ liền cầm trủy thủ đâm tới theo thế ‘Mạc thân lau yêu trảm’ vào ‘khí môn huyết’ của lão chủ trận.

Lão già chủ trận vừa thấy trủy thủ đâm tới định lách mình sang một bên nhưng ngọn trủy thủ đột nhiên đâm vào ‘khí môn huyết’ rồi lại lệch sang ‘huyết môn huyết’ nên lão ta không tài nào né tránh được.

Lão chủ trận trúng mũi trủy thủ hự lên một tiếng, trường kiếm của lão rơi theo thân hình đang nghiêng ngửa giữa trận pháp.

Lúc đó, lập tức năm lão già kia phải ngưng trận, nhưng vì khi trận pháp chuyển biến thì ngưng lại cũng phải ngưng từ từ chứ không thể lập tức ngưng trận. Đó là một nhược điểm của ‘Lục xạ’ trận pháp này mà Bá Đồng Nhi đã biết do kinh nghiệm chiến đấu. Cũng vì thế mà lão lợi dụng thời gian đó để tiêu diệt người chủ trận mà không sợ những người đồng trận phản kích.

Chỉ trong chớp nhoáng mà chủ trận phải vong mạng thì lúc đó trận pháp mới bắt đầu ngưng được.

Năm người còn lại cũng phải kinh hồn vây quanh Bá Đồng Nhi vào giữa. Bao nhiêu oán hận đều dồn lên binh khí, chưởng lực, ào ạt hợp công lão.

Thấy những lão ma này bày trận của Thanh Thành phái nên Bá Đồng Nhi không nỡ ra tay tàn sát, nhưng vì muốn thoát trận nên lão không có cách nào hơn là phải hành động như lão vừa làm, là hạ thủ lão chủ trận để bảo tồn sinh mạng mình.

Bá Đồng Nhi nhìn họ nghiêm khắc nói:

- Các người hãy hồi tâm, nếu không đừng trách ta độc ác nhé!
- Người phải đền mạng!

Thế là năm lão già cùng một chương tấn công.

Không thể lui được nữa nên Bá Đồng Nhi vội cất trủy thủ và song chưởng đẩy ra với mười thành công lực. Chưởng phong hai bên chạm nhau phát ra một tiếng nổ kinh hồn vang rền. Chưởng phong cuộn cuộn, cuốn đá bụi cây lá phải lăn lông lốc, bay mù mịt cả chiến trường.

Năm lão già đều lui lại năm bước, mép rỉ máu. Còn Bá Đồng Nhi bị chấn động, thân hình lão đảo lui lại ba bước mới đứng vững.

Thấy thế, chẳng nể tình, Bá Đồng Nhi hét lên một tiếng liên tiếp sử dụng ngọn cuồng phong nghịch cước, cuộn cuộn gió lốc tấn công liên hoàn.

- Phịch! Phịch!

Hai lão ma nữa bị loại khỏi vòng chiến.

Còn lại chỉ có ba lão nên cả ba liều mình cứ tuôn thế công chứ không thủ.

Bá Đồng Nhi hét lên:

- Các người muốn chết!

Ba ngọn cuồng phong nghịch cước liên hoàn nữa bay ra nhắm ba lão ma này quật tới.

Lại có ba tiếng nữa vang lên:

- Hự! Hự! Hự!

Ba lão ma bay bổng rơi vào vùng đá chết liền.

Bá Đồng Nhi không thềm ngó lại mấy xác chết ấy, lão vội hú lên một tiếng phóng người vào cốc đạo.

Ngôi Thiên Toàn Bảo lại ẩn hiện dưới mắt lão. Bá Đồng Nhi hăng hái hơn lên liền nhún người về ngôi cổ bảo.

Chạy hết cốc đạo thì ngôi Thiên Toàn Bảo đã hiện ra trước mặt. Lão nghe tiếng binh khí chạm nhau, tiếng người la vang nên vội tăng cước bộ lao đi.

Đột nhiên một tiếng hét vang lên:

- Hãy dừng lại! Đã có 'Bát Hùng Trấn Bảo' chờ ngươi đây!

Bá Đồng Nhi liền dừng bộ, thì thấy trước mặt đã xuất hiện tám người trang phục mỗi màu khác nhau.

Bá Đồng Nhi vốn tánh hay đùa nghịch nên cười nói:

- Các người đứng đón Bá Đồng Nhi này hả?

Một lão đứng đầu ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi ư?

- Đúng!

Bá Đồng Nhi cười tiếp:

- Đón ta sao không đem kiệu đến rước?

Lão này nghe vậy tức giận quát:

- Ngươi có biết chúng ta là ai không mà dám cợt nhả?

- Thì ngươi mới nói là Bát Hùng chi đó mà.

- Ngươi hãy nghe cho rõ đây để rồi chết khỏi thắc mắc.

- Ngươi cứ nói cho ta nghe thử.

Lão này có vẻ đặc ý nói:

- Chúng ta đây từ miền hoang Bắc xuống đây và bốn chữ 'Bát Hùng Trấn Bảo' đâu phải dễ dàng mà có mà phải được Bảo chủ phong ban đấy chứ.

Bá Đồng Nhi nghe qua nhủ thầm:

- Mấy lão già này ngậy thơ quá! Vậy ta phải dùng mẹo để dễ thắng hơn.

Trong khi đó lão đứng đầu chỉ người đứng cạnh nói:

- Đây là 'Thiết Thủ A Mác' với bàn tay như sắt nguội.

Rồi lão lại tiếp tục giới thiệu:

- Đây là 'Đại Lực Phần Tiến Lợi'. Tiếp theo là 'Độc Ân Chương Lỗ Nghiêm'.

Rồi lão ta lại cứ nói tiếp:

- 'Nhứt Bút Xuyên Tâm Lục Hà'

- ‘Hắc Sa Chương Mễ Túc’
- ‘Thiết Phiến Phát Chu Dục’
- ‘Ám Tiễn Bành Phi’

- Và cuối cùng là ta tức là ‘Thần Roi Mã Quân’. Chúng ta là những nhân vật mà Bảo chủ đã sai trấn giữ vùng này.

Bá Đồng Nhi vẫn đứng im lặng, miệng mỉm cười rồi thủng thẳng nói:

- Chỉ trấn giữ một góc này mà bảo chủ phải sai tới những tám vị danh trấn giang hồ. Thật là phiền toái cho lão khi phải đi qua nơi đây.

Lão thần roi Mã Quân hỏi ngay:

- Có gì gọi là phiền toái?
- Có chứ! Vì lão muốn vào ngay nội bảo bây giờ thì quý vị tính như thế nào?

Mã Quân âm ức nhìn đồng bọn rồi cất giọng cứng rắn:

- Ta sợ điều ấy người không thực hiện được.
- Tại sao?

- Chuyện dễ hiểu là nơi đây đã có Bát Hùng trấn giữ thì ý muốn của lão khó mà thành công, mà đã vào đây thì ắt phải bỏ mạng.

Bá Đồng Nhi vẫn cười nói:

- Vậy các người muốn động thủ cùng già này?
- Đúng vậy! Hãy nạp mạng cho chúng ta.

Lão Bá Đồng Nhi thầm nghĩ:

- Mấy lão già này thích nói khích lăm. Vậy ta cho họ vừa lòng.

Nghĩ vậy nên lão cười giọng ôn hòa:

- Đã là Bát Hùng Trấn Bảo ắt võ công các người phải cao diệu lắm?
- Đúng vậy!

- Nhưng các người có dám cùng ta một chọi một cho vui không?

Thần Roi Mã Quân là người dẫn đầu tám tên này liền đáp:

- Chúng ta sẽ từng người một giáp chiến với người. Nếu người qua được tám chúng ta, thì chúng ta xin lui về miền hoang Bắc ẩn cư và người hoàn toàn thông dong vào bảo.

- Các người không hối hận đấy chứ?
- Dĩ nhiên!

- Vậy người nào bắt đầu nhập cuộc trước với ta đây?

Vừa nghe Bá Đồng Nhi hỏi là tên cầm chiếc quạt to khổng lồ bằng kim khí đen xì nhảy vào vòng chiến trước tiên. Hắn nói:

- Nghe nghị quyết của người lăm hiểm độc nên ta Chu Dục sẽ dùng chiếc quạt sắt này để tiện bộ giò của người.

Bá Đồng Nhi chợt nghĩ đến là phải hạ thủ thật nhanh chóng tên đầu tiên này để uy hiếp bọn còn lại mới dễ đối phó, chứ bọn chúng đều là những tên ma đầu khét tiếng, nên lão liền nói:

- Ta sẵn sàng nhưng nếu lỡ tay người chớ trách ta sát thủ!
- Lễ đương nhiên. Kẻ nào mạnh kẻ ấy sống, kẻ nào yếu kẻ ấy chết.
- Nhưng người chết đồng bọn người có cùng tấn công ta không?
- Chúng ta chẳng bao giờ làm thế đâu.
- Được rồi! Mời!

Hai bên qua mấy chiêu thăm dò thì Thiết Phiến Phát Chu Dục xòe chiếc quạt lướt trong gió gây thành luồng âm phong. Trong khi đó Bá Đồng Nhi vẫn bình tĩnh, an nhàn đứng theo thế kim kê độc lập, rút ngọn trủy thủ giữ chặt khẩu quyết.

Đột nhiên Phát Chu Dục dùng thế ‘Phi thân phụ hổ’, sà người xuống xoay toàn thân về phía trái đến ngay trước mặt Bá Đồng Nhi, đồng thời thiết phiến loang loáng cuồng phong, chém mạnh về phía dưới bên phải, thân hình úp về phía trước nhưng bị hút vào không khí. Hắn liền dùng thức ‘Siêu nại thế’ rồi đổi sang ‘Điều tử phiên thân’ và thiết phiến liên tiếp chém sả vào người Bá Đồng Nhi, từ mé phải sang trái thập phần nguy hiểm.

Cũng trong lúc này, Bá Đồng Nhi sau ba thế của đối phương, lão thật khéo léo sử dụng cước bộ né luôn ba chiêu, thì lúc này Phát Chu Dục tung ra chiêu sát mạng ghê gớm. Hai chân Bá Đồng Nhi như dính chặt xuống mặt đất, người lão ngã ngửa ra sau đợt đòn của lão ma vút qua, nhanh như chớp, thân hình lão bật tung lên như chiếc lò xo, và ngọn đao của lão nhoáng lên. Tức thì một tiếng la hải hùng của Phát Chu Dục rống lên thảm khốc theo máu đỏ, ruột lòi ra cùng với cánh tay cầm thiết phiến văng xa ra ngoài trông thật là rùng rợn.

Chỉ một chiêu Bá Đồng Nhi đã lấy mạng địch thủ một cách lẹ làng làm cho đồng bọn hắn phải bàng hoàng kinh dị.

Ngay lúc đó, tên to lớn nhất trong bọn là Đại Lực Phần Tiến Lợi hét lên một tiếng, lao mình vào với thế ‘Bạch hạc lưỡng sĩ’, tay trên tay dưới như muốn chụp lấy Bá Đồng Nhi để bóp nát thân lão. Nhưng với cước bộ linh động, Bá Đồng Nhi với thân pháp phiêu phiêu né một cách tài tình hữu hiệu, khiến đối phương cảm thấy bất ngờ rồi đi đến chỗ hoang mang.

Phần Tiến Lợi nổi danh vì có một sức mạnh kinh người với da thịt được tập luyện cứng rắn, đao kiếm tầm thường không gây được thương tích cho hắn. Quyền cước tên Đại lực này gây nên từng đợt kinh phong ào ạt chụp vào đầu Bá Đồng Nhi.

Bá Đồng Nhi cứ sử dụng cước bộ tránh né như bóng ma chập chờn nên Phần Tiến Lợi không thể nào công đúng mục tiêu được. Nên qua hai mươi chiêu, hắn cũng đã mất đi một sức lực đáng kể. Vừa tránh né, vừa lưu tâm nhận xét thì Bá Đồng Nhi đã tìm được cái yếu điểm của Phần Tiến Lợi. Ngoài những thế công như vũ bão liên hoàn nhờ nơi sức mạnh và thân thể gần như thiết bố sam, thì hắn giữ kỹ nhất là phần cổ họng. Lúc giao chiến, hai bả vai chắc chắn như bức vách che cho phần trái và phải, và hai tay che kín phần trước.

Bá Đồng Nhi đã thử đánh những hư chiêu vào chỗ ấy nhưng đều thấy hắn phản ứng một cách mau lẹ để che chở.

Vì vậy lão nhất định phải thanh toán tên này chứ không thể để kéo dài hơn nữa, vì sau tên này còn sáu tên khác mà như thế lão sẽ lâm vào thế luân chiến không khéo lại sơ xuất mà thảm bại.

Đã nghĩ như vậy nên Bá Đồng Nhi liền đưa cây trủy thủ về phía trước rồi thành linh chân phải bước ra trước chân trái, rút cây trủy thủ về đổi sang thế ‘Song phong quán nhi’ rồi quay nhanh như điện chớp với thế ‘Xuyên tâm đỉnh’. Ngọn trủy thủ sắc bén lóng lánh chênh chếch đâm tới rồi vút tạt ngang vào cổ họng của Đại Lực Phần Tiến Lợi với tuyệt chiêu thần tốc.

Chỉ nghe một tiếng ‘hự’ khô khan và chiếc đầu lâu của Phần Tiến Lợi lập tức lìa khỏi cổ. Thân hình hắn từ từ ngã quỵ, máu tuôn có vòi, máu phụt lên cao rồi đổ chan hòa khắp mặt đất.

Bá Đồng Nhi nhìn cặp mắt mở trừng trừng nơi chiếc đầu rơi trên mặt đất cũng cảm thấy bàng hoàng. Nhưng lão cũng phải nói như hăm dọa:

- Hừ! Các người lấy đó mà liệu sức. Lúc này vẫn còn kịp để các người tự rút lui ẩn cư nơi miền bắc hoang.

Thần Roi Mã Quân tức lồng lộng hét to:

- Đừng phách lối! Hãy coi cây roi thần của ta đây.

Lão nói xong là cây roi có hai khúc được lão tung ra vun vút chụp vào người Bá Đồng Nhi liền tiếp như chiếc lưới vây phủ kín trọn bốn bề.

Bá Đồng Nhi cũng phải kinh khiếp trước sự sử dụng chiếc roi một cách thần kỳ của lão. Bá Đồng Nhi liền tiếp thoái bộ luôn ba lần và lưng lão lọt vào tầm quyền của Thiết Thủ A Mác. Hắn đang căm hận vì đồng bọn bị sát thủ bởi tay Bá Đồng Nhi nên giây phút này hắn không thể nghĩ đến lời hứa ban đầu, mà chỉ thấy cơ hội để hắn sử dụng ‘đôi tay sắt’, nên nhanh như chớp, hắn bước theo thế ‘Bao hổ qui sơn’ đánh ngay vào ‘sanh huyết’ sau ót của Bá Đồng Nhi.

Bá Đồng Nhi đang khi giao đấu với Thần Roi Mã Quân trong khí thế hùng mạnh của lão nên Bá Đồng Nhi phải lùi bộ. Nhưng bỗng nghe tiếng gió rít phía

sau, lập tức lão vút người lên cao với thân ảnh độc nhất vô nhị, và đồng thời lão xoay mình tung ngọn cước thần tình trúng vào cằm của A Mác làm hắn lộn nhào về phía sau lăn đi mấy vòng, miệng bể nát, máu tuôn lai láng.

Bá Đồng Nhi hạ mình xuống đứng sừng sững tức giận quát:

- Các người hãy xông vào cùng một lượt đi, không cần phải đánh lén!

Lão Mã Quân không muốn Bá Đồng Nhi chỉ trích nên liền tung cây roi loang loáng bủa vây Bá Đồng Nhi.

Bá Đồng Nhi thấy vậy tức giận, nên khi chiếc roi của Mã Quân vút tới như mũi kiếm đâm vào ‘khí hải huyết’ của Bá Đồng Nhi thì lão liền sử dụng ngọn trủy thủ như đoản kiếm, và nhanh như gió vút vào chỗ nối liền hai đoạn của ngọn roi của Mã Quân. Tức thì một tia lửa xẹt ra, lập tức cây roi của Mã Quân đứt làm hai đoạn làm lão ta không khỏi kinh hoàng lo sợ.

Lão sợ hãi liền thoái bộ nhưng đã muộn, vì ngọn cuồng phong nghịch cước đã vút lên với tiếng la hãi hùng:

- Á!...

Thì ra ngọn nghịch cước đã kết thúc đời lão già này, thân xác của lão nằm phoir trên đất chết lịm.

Bá Đồng Nhi nhìn từng mặt của bốn tên còn lại cười gằn rồi hét lớn:

- Nếu các người không lui bước thì đừng trách ta tàn ác!

Bốn tên không nói một lời nào cả, chỉ chăm chăm nhìn rồi đồng hét như điên dại:

- Giết! Hãy giết nó!

Rồi bóng chưởng, bóng thiết bút, ám tiễn thì nhau loang loáng nổi lên giữa đấu trường. Một lão già hùng dũng và năm kẻ cuồng sát tận lực giao đấu dữ dội.

Độc chưởng của Lỗ Nhiêm và hắc sa chưởng của Mễ Túc hợp công đẩy lui Bá Đồng Nhi ba bước. Đôi bên đều cảm thấy mệt nhọc, máu rỉ ra khước miệng.

Lợi dụng cơ hội này ngọn bút của Lục Hà thi triển toàn bộ tuyệt chiêu ‘Xuyên tâm’, nhằm đâm vào bả vai của Bá Đồng Nhi. Cùng lúc hai ngọn ám tiễn của Bành Phi xé gió lao về phía Bá Đồng Nhi. Nhưng trong đường tơ kẽ tóc nguy hiểm này, Bá Đồng Nhi đưa cán trủy thủ lên, tức thì hai ám tiễn đều ghim chặt vào ngọn trủy thủ. Cũng trong giây phút đó, Bá Đồng Nhi vung mạnh ngọn trủy thủ về phía Bành Phi và chéch sang phía Lục Hà. Tức thì hai ám tiễn lại phóng vút ra với tốc độ khủng khiếp nhắm hai tên ấy chụp tới.

Chúng không ngờ có sự trả đòn tài tình trong tình thế đó của Bá Đồng Nhi, cũng như không ngờ tài sử dụng trủy thủ một cách tinh vi đến thế, chúng không sao

tránh né được ám tiễn, nên Lục Hà hét lên một tiếng ngã lăn chết tốt. Còn Bành Phi cũng gào lên kinh hoàng, hai tay ôm lấy ngực lão đảo chạy biến.

Giờ đây tại trận chiến chỉ còn có Độc Âm Chương Lỗ Nghiêm và Hắc Sa Chương Mễ Túc.

Bá Đồng Nhi quát mắt nói:

- Các người vẫn còn muốn chết cùng với mấy tên kia ư?

Độc Âm Chương Lỗ Nghiêm mặt trắng bệch giờ trở nên xanh, cất giọng trầm ngâm:

- Chưa chắc! Người sẽ ném mùi độc chương của ta.

Câu nói chưa dứt là hắn đã tung song chương đẩy ra, chương lực chỉ có mùi tanh nồng nặc âm thầm chụp vào Bá Đồng Nhi. Lập tức lão cũng cử chương phong để phá.

Trong khi lão đụng chương với Lỗ Nghiêm thì Mễ Túc cũng không chậm trễ, liền đưa Hắc sa chương với toàn bộ công lực tấn công từ sau lưng Bá Đồng Nhi.

Trước sau đều có chương phong nên Bá Đồng Nhi buộc lòng phải thi thố thân ảnh nhảy vút lên cao, nên Lỗ Nghiêm và Mễ Túc không thể thu chương lại kịp. Hai luồng chương phong chạm nhau làm hai tên đều bị chấn động phải lùi lại một bước căm giận.

Khi Bá Đồng Nhi hạ người xuống thì Lỗ Nghiêm và Mễ Túc liền cử độc chương xông đến.

Bá Đồng Nhi không chút sợ hãi liền đưa song chương lên trên, một đối đầu với Hắc sa chương, một đối đầu với Âm độc chương.

Chương phong đụng nhau gây nên tiếng nổ vang rền cuốn trôi cát bụi và cây lá.

Bá Đồng Nhi vẫn đứng nguyên tại chỗ, trong khi đó Lỗ Nghiêm và Mễ Túc thụt lùi lại ba bước, thân hình lão đảo, miệng chúng phun ra một búng máu tươi.

Tuy vẫn đứng nguyên một chỗ nhưng khí huyết trong người Bá Đồng Nhi đang rạt rào chuyển vận và như sinh ra sức nóng ầm ĩ thật lạ lùng. Sức nóng này hình như muốn đưa từ đan điền lên các yếu huyết khác làm cho Bá Đồng Nhi hết sức khó chịu.

Lão nhận thấy phải tiêu diệt địch trước nếu không lão sẽ bị chúng vùi thây nơi chốn này.

Với ý nghĩ đó, Bá Đồng Nhi tiến lên ba bước đẩy song chương về phía Lỗ Nghiêm và Mễ Túc.

Sức chương bây giờ càng tăng thêm công lực vì Bá Đồng Nhi quyết hạ chúng nên sau một tiếng nổ long trời, Lỗ Nghiêm và Mễ Túc bị bắn ra xa một trượng, bị nội thương trầm trọng phải ngồi bệt xuống đất.

Bá Đồng Nhi cũng bàng hoàng vì lão cũng bị chấn lui, người lão đảo làm lão hoa cả mắt.

Bá Đồng Nhi rút ngọn trủy thủ cầm nơi tay bước đến, tức thì đột nhiên hai lão lấy toàn lực dùng thế ‘Hắc ngư nhập thạch’ phóng chiêu với cả sức tàn lực tận ập vào Bá Đồng Nhi.

Bá Đồng Nhi tức giận quá mức nên liền cử song chiêu lên phản kích tức thì.

- Bùng! Bùng!

Hai tiếng nổ long trời vang lên, hai xác của Lỗ Nghiêm và Mễ Túc bắn vọt ra xa hơn năm trượng chết tức thì.

Bá Đồng Nhi nóng lòng muốn tiến vào nội bảo nên thân hình vừa nhóm đi thì có hơn ba bốn chục môn hạ của Thiên Toàn Bảo túa ra như ong vỡ tổ.

Bá Đồng Nhi thàn nói:

- Không xong rồi!

Liền đó bóng chiêu từ nơi những môn hạ Thiên Toàn Bảo đã ào ào đổ tới chụp vào lão.

Lại một trận quyết chiến khủng khiếp xảy ra.

Xác bọn môn hạ Thiên Toàn Bảo đã có hơn vài mươi mạng nằm ngổn ngang.

Trận chiến vẫn tiếp diễn, bỗng một tiếng thét the thé như xé tai mọi người vang lên:

- Tất cả hãy dừng tay!

Bọn môn hạ Thiên Toàn Bảo cũng như lão Bá Đồng Nhi liền nhảy lui ngừng tay.

Lúc ấy nơi đấu tràng, một bóng bà già xuất hiện.

Bọn môn hạ Thiên Toàn Bảo đồng kêu lên:

- Quản Chủ Tây Môn đã đến!

Bá Đồng Nhi nhìn sững sờ bà lão vừa xuất hiện rồi cất tiếng hỏi:

Có phải Âm Trảo Bà Lưu Phi trong Tứ Dị lão không?

Bà này chỉ ‘hừ’ một tiếng đáp:

- Hừ! Thế ra là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi đó à?

-Ồ! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau nơi này.

Bà lão này tức là Âm Trảo Bà Lưu Phi hẳn học nói:

- Ngươi nói sao?

Bá Đồng Nhi mai mỉa:

- Ta không ngờ Tứ Dị lão bà là tên giữ nhà cho lão Bảo chủ.

Tự ái dâng ngập lòng, Âm Trảo Bà Lưu Phi bước tới hai bước nói:

- Ngươi cứ việc ra tay thử xem!

Bá Đồng Nhi không chần chờ lạnh lùng hét:

- Hãy tiếp chiêu này!

Tiếng thét chưa dứt, Bá Đồng Nhi đã liên tiếp phóng ra ba chiêu, khí thế hùng mạnh tuyệt trần.

Âm Trảo Bà nhảy sang một bên tránh cả ba chiêu ác liệt của Bá Đồng Nhi, rồi lập tức huy động song chiêu đánh tới tấp vào đối phương.

Chiêu lực của hai người phát ra đều hùng mạnh, nên chẳng ai dám liều mạng đỡ chiêu của ai. Chỉ vận dụng tài lạnh lẽo để tránh né rồi trả lại những chiêu thế khiếp thần kinh quý.

Mỗi lần ra tay là đôi bên đều tận dụng những chiêu thế kinh người lạnh gáy. Bên tám lạng, bên nửa cân, công lực tương đương, tài nghệ suýt soát, tạo nên một trận đấu hiểm thấy trên giang hồ.

Chung quanh hai người cát bụi bay tứ tung trong vòng năm trượng, cây cối gãy đổ tơi bời, lá cành bay tán loạn trên cao bằng bảy tám trượng.

Trong chốc lát, đôi bên đã đấu với nhau gần năm chục chiêu rồi mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bỗng Âm Trảo Bà thét lên một tiếng, thay đổi lối đánh, liên tiếp phóng ra năm chiêu tuyệt kỹ. Bóng chiêu phong của bà ta như núi bao phủ cả một vùng. Đường như có hàng mấy chục chiêu đánh ra cùng một lúc, ập vào Bá Đồng Nhi.

Bá Đồng Nhi chẳng dám xông xáo như lúc trước nữa, vội lưu tâm phòng thủ.

Đang hồi quyết liệt đó, Âm Trảo Bà đột nhiên nhảy lùi ra tám bước.

Bá Đồng Nhi chưa kịp hiểu gì cả, lão đang sững sờ nhìn đối phương.

Trong khoảng thời gian chớp mắt đó, Âm Trảo Bà lại lướt tới lẹ như sao xẹt, năm ngón tay mặt phóng ra năm luồng chỉ phong xé gió rít lên những âm thanh sắc bén tựa hồ như muốn chọc thủng vào tai. Đồng thời chiêu trái của bà ta cũng đánh chéo ra mạnh như gió.

Thế đánh này kỳ bí vô cùng. Nhìn vào thì thấy các động tác như chậm chạp lắm, nhưng thật ra thì nhanh chóng và biến ảo phi thường.

Bá Đồng Nhi giật mình kinh hãi trước thế công ác hiểm của đối phương, liền lách mình nhường cho năm luồng chỉ phong xẹt qua bên hông, hữu chiêu của lão liền đó phóng ra đón lấy tả chiêu của Âm Trảo Bà đánh tới. Bá Đồng Nhi đã ứng biến thật lạnh lẽo và đúng lúc.

Ngờ đâu ở giây phút hai luồng chiêu lực sắp chạm nhau đó, tuy Âm Trảo Bà không thể biến thức được nữa, nhưng thật ngoài sự tưởng tượng của người ta, bà ta quay tả chiêu một vòng, đạo lực từ lòng chiêu cuộn cuộn tuôn ra từng vòng, từng vòng nối tiếp nhau ép tới.

- Bùng!

Hai luồng chưởng chạm vào nhau, vang lên một tiếng như trời long đất lở. Tiếp theo đó lại có một tiếng ‘hự’ khô khan vang lên.

Bá Đồng Nhi bật lùi ra sau ba bước, hai dòng máu rịn ra khóe miệng, nơi ngực tức ran như vừa bị một tảng đá va mạnh vào.

Cùng một lúc lão bị bật lùi lại, một luồng tiềm lực từ trên mình lão ta dội trở lại như hồi lực của một khối cao su khi bị ép mạnh, làm thân hình của Âm Trảo Bà lắc lư mấy cái mới đứng vững được.

Bá Đồng Nhi giọng âm trầm:

- Người muốn ta vui chôn tên tuổi và thân xác người nơi này sao?

- Chưa chắc! Đừng ngông cuồng!

- Hãy xem đây!

Tiếp theo tiếng nói, song chưởng của lão từ từ đưa lên.

Âm Trảo Bà cũng phát tay phản công.

- Âm!

Lại một tiếng động long trời lở đất vang lên! Thân hình Âm Trảo Bà như con diều đứt dây văng ra ngoài một trượng. Bà ta thét lên một tiếng thê thảm. Nhưng dù sao bà ta cũng là một người có công lực hùng hậu, thân hình vừa chầm xuống đất, bà ta đã gượng đứng vững lại. Thế mà bà ta cũng không khỏi ôm ngực, phun ra một búng máu tươi trông thật thảm não.

Bá Đồng Nhi sững sờ trướng mắt nhìn bà ta.

Âm Trảo Bà nhăn mặt nhịn đau, đưa tay áo chùi vết máu bên khóe miệng tức giận quát:

- Bá Đồng Nhi! Bây giờ người có thể tiến vào nội bảo, nhưng hãy nhớ lấy có một ngày bốn lão nương sẽ đánh cho người hộc máu tươi ra.

Nói rồi bà ta liền phóng mình đi ngay.

Bá Đồng Nhi cau mày nhìn theo cho đến khi bóng bà ta khuất hẳn trong bóng cây rừng.

Lúc này bọn môn hạ Thiên Toàn Bảo như ong vỡ tổ phóng chạy biến vào trong rừng.

Bá Đồng Nhi cũng tung mình tiến vào nội bảo Thiên Toàn Bảo...

oOo